

Riichteg, gläich mam Fre'hjahrswendchen
 kömms de nu mam Plo' gezunn:
 Fro'h aß wi e Kirmeskendchen,
 sen ech och erbei geflunn.

Du wars fir mäi Kannerträppchen
 an dem Frascht mäi beste Mann,
 an dir sange fir all Gräppchen³
 ech all Lidder, de' ech kann.

II.

Säi Wuohlstand om Feld an am Stall.

Weeß d'och? Alles huet dech gären,
 d'ganz Gewan, se mecht dir Fred.
 Kucks de no a kucks de fären:
 Alles laacht der wäit a Bret.

Do aß d'Wis am grenge Kledchen.
 Kuck, wi laacht se dir so' le'f!
 D'Gries'chen alt, hirt butzegt Medchen,
 kuckt dir no a steht op d'Ze'f¹.

An ech hu mam Weeßesemchen
 och schuns denger Rieds gehat.
 Mat all Wuos a Feld a Bämchen
 hun ech vill vun dir geschwat.

D'Wis verspro'ch, se briecht dir Fudder
 völleg fir deng Pärđ a Ke'h,
 an de Kle' och, hire Brudder,
 sot: ech brengen em nach me'h!

An de Weeß verspro'ch net manner:
 Wart, ech man de Bauer fro'h!
 Well ech bringe senge Kanner
 Kirmeskuch a Fred derzo'!